

skaffelsessum, subsidiært fra de pågældende aktivers værdi pr. 1. januar 1935. Som nævnt under de indledende bemærkninger til dette afsnit har man ikke ment, at disse hensyn kunne være afgørende, hvorved bemærkes, at den omstændighed, at man som udgangspunkt for beregningen af kapitalvindingen i nærværende lovforslag benytter værdien pr. 1. januar 1956, medmindre en højere anskaffelsessum dokumenteres, vil formindske praktiseringsvanskelighederne.

I overensstemmelse med kommissionsudkastet inddrager bestemmelsen under kapitalvindingsbeskatningen avance ved afhændelse eller indfrielse af *private gældsbreve*, der i ret stor udstrækning benyttes som spekulationsobjekt. For disses vedkommende har man dog begrænset kapitalvindingsbeskatningen til de tilfælde, hvor pantebrevet afhændes eller indfries, mens den fortjeneste, som eventuelt indvindes gennem de løbende årlige afdrag, findes at burde henregnes successivt til den skattepligtige indkomst som et rentetillæg, jfr. bestemmelsens sidste punktum.

Nr. 6. Medens de ved de midlertidige ligningslove, senest lovbekendtgørelse af 22. december 1953, givne regler om beskatning af *goodwill* går ud på, at kun halvdelen af den opnåede avance, dog højst det beløb, hvormed avancen overstiger 5 000 kr., skal inddrages under beskatningen som almindelig indkomst, har man ved den foreslåede regel medtaget hele fortjenesten ud fra den betragtning, at fortjenesten fremkommer som følge af over den skattepligtige indkomst afholdte udgifter til reklame eller lignende, som resultat af den skattepligtiges arbejdsindsats eller som følge af udviklingen af det pågældende forretningskvarter, og derfor i sin helhed bør undergives beskatning. Til gengæld er det ved bestemmelsen i § 12, nr. 5, foreslået, at erhverven kan afskrive hele det ydede vederlag over den skattepligtige indkomst mod nu halvdelen.

Nr. 7. Også denne bestemmelse er i overensstemmelse med kommissionsudkastet og afviger fra den tilsvarende bestemmelse i de midlertidige ligningslove ved, at hele fortjenesten foreslås inddraget under beskatningen ud fra delvis samme betragtninger som anført ovenfor under nr. 6. Ligesom martsforslaget (§ 67) har man fundet det rimeligt at nævne forfatter- og kunstnerret som sidestillet med patentrettigheder, og man har endvidere i overensstemmelse med martsforslaget udeladt den særlige regel vedrørende opfindere i kommissionsudkastets § 84, nr. 2 (bemærkningerne side 121), og fastslået, at fortjeneste ved afhændelse af patentrettigheder og forfatter- og kunstnerret i overensstemmelse med gældende ret er indkomstskattepligtig efter afsnit I,

når afhænderen er opfinderen, forfatteren eller kunstneren selv. I denne forbindelse skal opmærksomheden henledes på bestemmelsen i § 235, stk. 2, hvorefter finansministeren under visse nærmere angivne betingelser kan tillade, at ekstraordinært store indtægter, som fremtræder som resultatet af et opfinderarbejde eller et arbejde af litterær, kunstnerisk, videnskabelig eller lignende karakter, der har strakt sig over mere end to år, for en dels vedkommende beskattes efter reglerne i nærværende afsnit. Man har fundet denne ordning mere smidig end den i kommissionsudkastets § 84, nr. 2, foreslåede, der iøvrigt alene tog sigte på opfindere, men ikke på de lige nævnte andre grupper af skattepligtige, hvis indtjening kan frembyde lighed med opfinderes.

Nr. 8. Reglen svarer til kommissionsudkastets § 83, nr. 7. Bestemmelsen tilsigter at give klare regler for beskatning af det *vederlag*, som i visse tilfælde tillægges en *løntager*, når han *fratræder sin stilling*. I praksis har man på dette område ofte været i tvivl om, hvorvidt ydelsen skal anses som vederlag for opgivelse af en rettighed og følgelig være indkomstskattefri, eller om den som efterløn skal anses som skattepligtig indkomst. I en række tilfælde har der været tilbøjelighed til at fastslå, at det vederlag, som svarer til lønnen for perioden indtil det tidspunkt, til hvilket opsigelse kan finde sted, skulle betragtes som skattepligtig indkomst, medens den overskydende del blev anset for en ikke skattepligtig formueerhvervelse. Da imidlertid de omhandlede vederlag som regel vil kunne betragtes som udtryk for, at den pågældende gennem sin indsats i hele beskæftigelsesperioden har gjort sig fortjent til en større affindelsessum end den sædvanlige løn, har man anset det for naturligt at foreslå, at et beløb svarende til lønnen for den periode, indtil hvilken opsigelse kan finde sted (dog højst 1 års indtægt), betragtes som skattepligtig indkomst, mens den overskydende del beskattes som kapitalvinding. Ved fastsættelsen af det beløb, der skal beskattes med ordinær indkomstskat, afviger nærværende lovforslag ligesom martsforslaget fra kommissionsudkastet, idet efter kommissionsudkastet et beløb svarende til 1 års indtægt altid skulle indkomtsbeskattes; i det omfang, hvori erstatningen ikke modsvarer indtægtstab i tiden indtil opsigelse kunne være sket, synes den imidlertid ikke at burde inddrages under den progressive indkomstbeskatning.

Nr. 9 og 10. Bestemmelserne svarer til de i kommissionsudkastets § 83, nr. 8, indeholdte. De inddrager under kapitalvindingsbeskatningen kapitalforsikringer eller tilbagekøbsværdien af sådanne, dels når de kommer til udbetaling til forsikrings-